tännini holega harris, ning tassusid ka rohkeste temma tö waewa kätte. Agga nüüd temma heitnud sahhad ja äkked körwale, ja tahhab põldo koggoni harrimatta jätta. Mis temmale muud seddawisi kättetulleb kui waesus ja nälg!

Kas siis nukra mele waim temma hingest jäggo sanud, ehk kas ta koggoni halbiks jänud? Ei olle mitte, wastas Hillel. Temma on kül keik jummalikko ja ilmalikko tarkusse öppetusséd tähhikatsunud, ja on ka wagga melega innimenne. Agga temma ütleb: Jumnal on keigewäggewam; siis Ta woib mind toita ilma et ma adra tagga pead kummardan; Temma on helde; kül Ta önnistab minno sömalauda isegi, ja teeb ommad helded käed lahti. — Ning mis woib selle peäle öölda?

Kuidas? ütles noormees, eks se olle öiete Jummalat kiusama? Eks sa sedda olle temmale öölnud, öppetaja? Siis naerotas Hillel ja ütles: Kül ütlen! Sinna issi, armas Maimon, olled se söbber kelleşt räkin. Minnaks? küssis noormees, ärra ehmatades. Agga wanna öppetaja wastas ja ütles: Eks siis sinnagi kiusa Jummalat? Kas palwe wähhem töösk, ja waimolik and alwem pöllo kassust? Ja kas Se kes sind käsşib pead mani kummardada ilmalikko kasso pärrast, teine kui Se kes sind käsşib pead taewa pole tösta, taewast kasso sama? — Oh, poeg! olle allandlik, pea ussust kinni ja pallu Jummalat!

Seddawisi räkis Hillel, ja watis ülles taewa pole. Agga Maimon läks ja pallus iggapääw Jummalat süddamest; ning temma ello, mis tännini jo laitmatta olnud wisside polest, wöttis sest aiast ussust, ja palwest omma tätt wägge ja rammo.

6. Nissokõrs.

Üks issa olli omma poiaga ühhe körge mäe otsa üllesläinud. Seäl näggid nemmad päwa touswad omma au sees, nung nende